

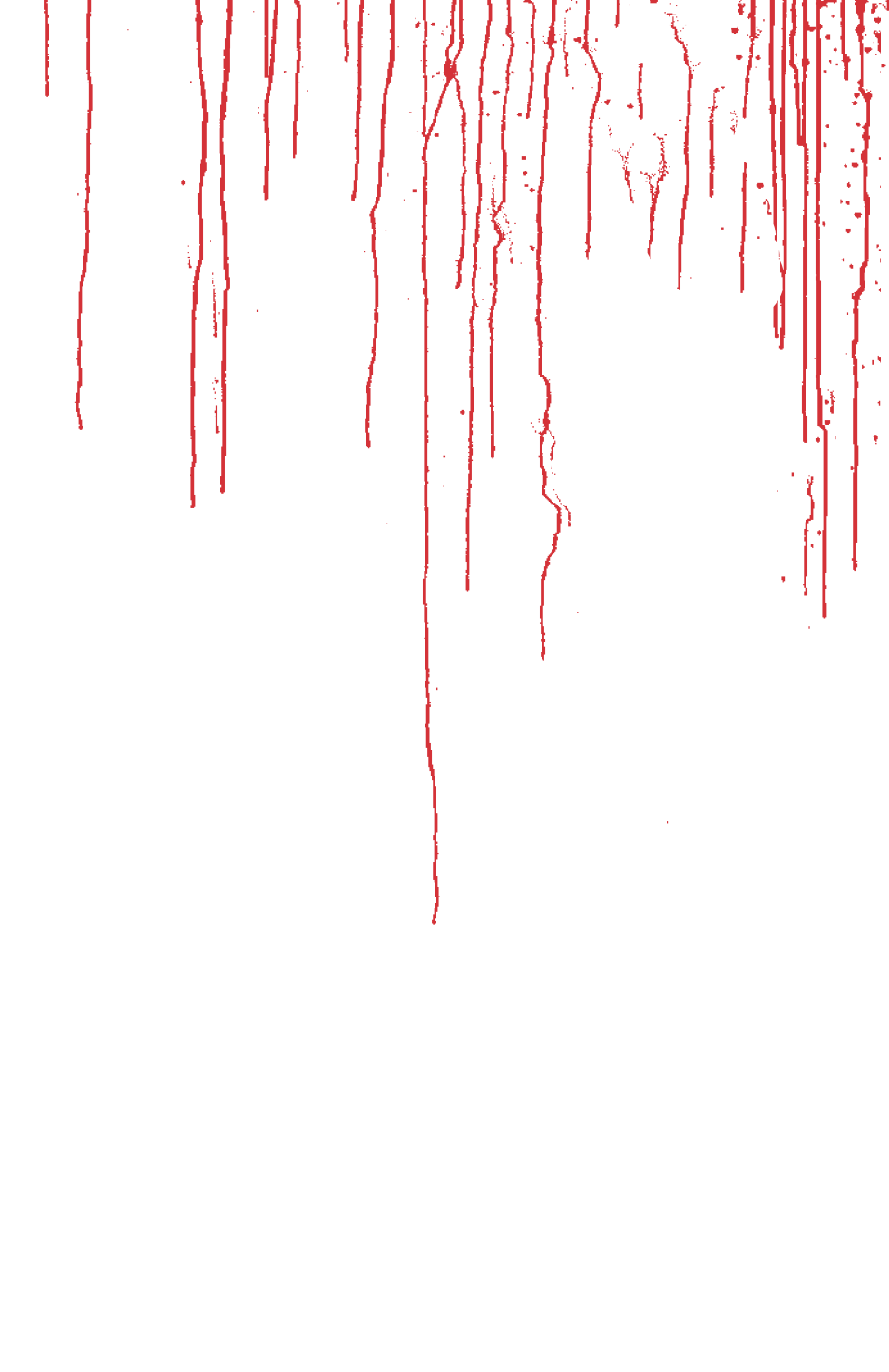
ERIC RICKSTAD ČÍHÁNÍ

OD AUTORA
BESTSELLERU
TICHÉ DÍVKY

PRVNÍ
PŘÍPAD SONJI
TESTOVÉ

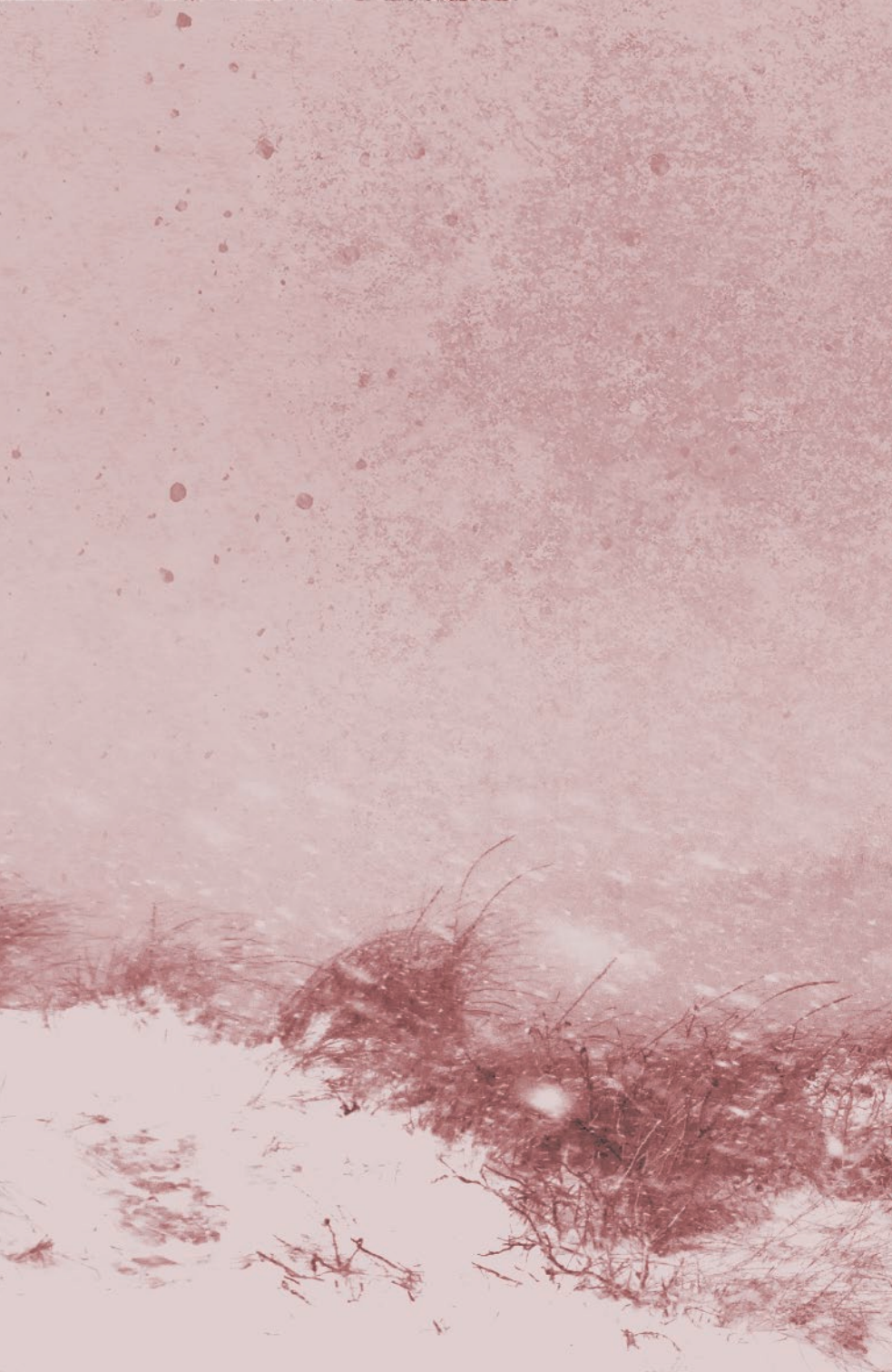
Za idylickou
tváří městečka
se ukrývá temnota
a zlo páchané
na nevinných.

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

**ERIC
RICKSTAD
ČÍHÁNÍ**

ERIC RICKSTAD ČÍHÁNÍ

BRNO 2017

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Copyright © 2015 by Eric Rickstad
Cover photo credit: DSC_0957 by Putneypics
(<https://flic.kr/p/CxNPra>), CC BY 2.0, modified
Translation © Vratislav Kadlec, 2017
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-308-1 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-309-8 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-310-4 (Formát MobiPocket)

Mé milované ženě Meridith

ČÁST I.

LISTOPAD 2010

Victor Jenkins stál před stáčírnou sirupu Jeda Kinga, hleděl do ohně a modlil se, aby měl dost sil.

Daryn Banks z New Hampshiru a Lester Graves, který byl odtud, stáli naproti němu a také se mlčky modlili. Dobří lidé. Dobří lidé, pomyslel si Jenkins.

Oba muži na sobě měli kostkované košile, modré džíny a pracovní boty s vyztuženými špičkami. Victor si podobné boty koupil ten den ve slevě. Potřel je blátem, aby maličko zmírnil jejich panenský lesk, ale byly mu trochu těsné a měl z nich puchýře. Boty ostatních dvou mužů byly už dost ošlapané, kůže na špičkách byla odřená a prosvítala skrz ni tvrdá ocel.

„Tyhle boty uměj bejt pěkně vostrý,“ křikl na ně ze tmy Jed King a vzápětí se vynořil ve světle plamenů. Plácnul mohutnou dlaní Victora po rameni, až to zabořilo.

Obrátil do sebe plechovku piva, krknul, pak plechovku zmačkal a hodil ji do ohniště, kde už se vršily její padlé spolubojovnice. Vytáhl z chladicího boxu další pivo, otevřel ho, odfoukl pěnu a zhluboka si loknul. Olízl si mohutný nakroucený knír.

„Pojďte za mnou,“ poručil.

Trojice mužů ho následovala, Victor se vlekl jako poslední.

King se proplížil za stáčírnu, ke staré kůlně. Sepnulo čidlo pohybu a prostor za boudou ozářilo jasné světlo. Victor zíral do nečekané, odhalující záře. King si vzal k srdci rčení „můj dům, můj hrad“ a vybavil svou usedlost nejnovější zabezpečovací technologií. Tohle byl jen jeden příklad z mnoha. Podél příjezdové cesty a na hranicích svého pozemku, osázených výstražnými cedulemi, nainstaloval kamery pro sledování zvěře, které natočily a nafotily každého vetřelce. Victor to věděl moc dobře, protože teď kamery na Kingův příkaz sám vypnul.

Victor měl občas pocit, že Kingova důkladnost hraničí s paranoíí, ale chápal to. Když se v těchto dnech člověk snaží vykonávat Boží vůli, nikdy nemůže být dost opatrný. A dnešní noc byla právě takový případ. Kingova oddanost nepopulárnímu, ale vznešenému cíli dělala na Jenkinse velký dojem. Mlčky se modlil, aby měl dost sil, protože věděl, že budou zapotřebí.

King vylovil z kapsy dickiesek zmeř klíčů a odemkl visací zámek na dveřích kůlny.

Uvnitř byla o stěnu opřena hromada tyček k rajčatům, na kterých byly připevněné nápisy. King jednu z nich vzal, sebral kladivo, vyšel ven a zatloukl ji hluboko do země, jako by probodával upíří srdce.

Trochu ceduli narovnal a poodstoupil, aby si nápis mohl přečíst.

VRAŤTE NÁM VERMONT

„Pěkný,“ řekl Graves.

King stál se založenýma rukama, jako by si prohlížel umělecké dílo. Tričko se mu napínalo zvířecími bicepsy a na předloktí mu vystupovaly vytetované číslice 18:22.

„Naložte to,“ zavelel.

Victor naložil svoje cedule a kladivo na zadní sedadlo rezavého cavalieru své ženy, protože kufr byl plný sportovního náčiní. Když byl hotov, přeskládal Kingovy cedule a kladivo do jeho zbrusu nového nákladního pickupu, chevroletu silverado. Kingovi se opravdu dařilo, jeden ho za to musel obdivovat. King nevěděl, jaké to je, když člověku nadávají a vyhrožují rozhněvané matky, protože jim řekl, že jejich synácci nejsou dost dobří do fotbalového nebo baseballového týmu. Dělal sám na sebe. Nemusel poslouchat nikoho krom Boha – toho se bál a řídil se jím. Měl poněkud drsnější způsoby, to jistě – proto se také hojně setkával s nepochopením u sekularistů a u těch, jejichž výklad Bible byl příliš volný.

„King žádnéjm matkám podlízat nemusí,“ říkal Victor často Fran, když s každou novou sezonou čelil jejich šířavé kritice.

„A taky je dvakrát rozvedenej,“ odpovídala mu na to Fran. „Jakpak to přijde, u Božího služebníka? Dokonce ani jeho vlastní děti ho nesnesou, co jsem slyšela. Rozhodně jsi stokrát větší chlap než on.“

Milá, nejmilejší Fran. Byla Victorovou kotvou už osmnáct let. Kdysi dávno ho zachránila – ona a Pán. Netušila, kolik jí dluží. Bůh jí žehnej.

„Viki,“ houknul na něj King. „Přestaň snít s otevřenejma očima a pojd' dovnitř.“

Victor zaběhl do chalupy.

King stál u karetního stolku a před sebou měl rozloženou velkou mapu městečka Canaan.

„Dneska v noci zahájíme boj proti sprostotě, která zachvátí tenhle stát. Dál už to nemůžem trpět,“ prohlásil.

Pohlédl na Victora. „To je jediná věc, na který se shodneme s mojí bejvalkou. Tenhle ten morální úpadek. Snažíme se s mojí první ženou učit našeho kluka, co je správný, a oni ho kvůli tomu šikanují. A to nemyslím jenom spolužáky. Taky učitelé, ředitel... Cpu mu svoje názory.“

„Ježiši,“ řekl tiše Graves s vážným výrazem.

„Ježíš nemá s jejich ďábelským dílem nic společného,“ upozornil ho King. „Kluk přines do školy na referát knížku o lovu vysoký a učitelé začali vykřikovat něco o ‚ukrutnostech pachánějích na zvířatech‘! Ale sami cpu mýmu synovi svoje knížky o dvou tatíncích a já nemůžu říct ani ň. Musím to tolerovat. Jestli chcete hřešit doma v ložnici, jestli chcete kazit vlastní dítě, nemůžu s tím nic dělat. Ale netahejte to do školy, kterou pomáhám financovat, a neberte mi věci, který tu byly odjakživa, jako třeba Vánoce.“

„V New Hampshiru je to to samý,“ prohlásil Banks.

Victor přikývl. „Můj syn si stěžoval, že dostává valentinky,“ vyprávěl, „protože to prej zraňuje city ostatních děcek. Člověk dneska už ani nesmí bejt oblíbenej. Děti si nesměj posílat valentinky.“

„Jak se tvému klukovi vlastně daří?“ zeptal se Graves.

„Dobře,“ rozzářil se Victor. „Ale musel na tom tvrdě makat. Je teď sám doma zavrtanej do knížek o útočný taktice, takže...“

„O tvým zlatým chlapci všichni moc dobře víme,“ přerušil ho King. Zabodl prst do mapy, nalil do sebe pivo a plechovku hodil do koše. „Trochu s tím pohnem.“

„Nejdřív bych se rád pomodlil,“ řekl Victor, sklonil hlavu a znovu se začal modlit, tentokrát nahlas. Modlil se, aby je v nastávající zkoušce neopustilo odhodlání, které budou všichni potřebovat.

2

Dítě konečně usnulo a Jessica Cumberová, která nevydržela v klidu a vždycky se potřebovala něčím zaměstnat, se rozhodla před návratem Merryfieldových vyprat. Bylo jasné, že nebudou pryč moc dlouho. Pan Merryfield chytil nějakou střevní chřipku a dneska šel poprvé za celý týden ven.

Jessica pana Merryfielda zbožňovala. Tajně, pochopitelně. Byl to zralý muž. A Jessice připadala zralost velice přitažlivá. Navíc byl pan Merryfield hvězda. Kvůli případu byl skoro neustále v televizi.

Spolužáci ve škole, dokonce i učitelé, na Jessicu každý den naléhali, jestli nemá o případu a o Merryfieldových nějaké novinky. Jessica o případu nevěděla ani ťuk, ale i kdyby něco věděla, nikdy by pana Merryfielda nezahlavila. Ačkoli musela přiznat, že někdy si pozornost užívala a snažila se vytvářet dojem, že do případu vidí.

Když zamířila po elegantním dřevěném schodišti někdejší mlékárny vzhůru, v žaludku jí podivně zaškrundalo. Doufala, že to taky není střevní chřipka. V tak mrňavém městečku, jako je Canaan, se každá choroba rychle rozšíří.

Nyní stála nad schody, přidržovala se mahagonového sloupku a nahlížela přes zábradlí. Byla do toho schodiště vážně blázen. Ladné dřevěné křivky klesaly do přepychové vstupní haly v přízemí, prosklené vstupní dveře ozařoval

zvenčí úplněk a měsíční světlo se rozlévalo po podlaze z mramoru. Kámen vytěžili nějakí místní mladíci, kteří teď už byli dobrých sto let po smrti. Železné radiátory drnčely a syčely. Jessica se otrásla. Představila si ústřední topení jako oběhový systém mlékárny, ve kterém místo vody koluje horká krev.

Zula si tenisky a bosky prošla chodbou. Roztáhla ruce a nehty s drnčením přejela po deštění.

Zastavila se před panskou ložnicí, zabubnovala prsty o zárubeň a rozmáchlým, divadelním gestem rozsvítila. Tadá! Když to udělala, nemohla si pomoci a musela pokaždé znovu žasnout nad obrovitostí té místnosti. Do ložnice by se vešel celý přívěs její matky. Lustr byl tak vysoko, že když chtěl člověk vyměnit žárovku, potřeboval k tomu žebřík, na stropě byly stále původní ozdobné plechové kazety a bílá stropní lišta se leskla, jako by sádra byla ještě vlhká. Vrstvy omítky nastřádané na stěnách za desítky let nechali Merryfieldovi odstranit a odhalili původní mahagonové obložení. Jessica tyhle podrobnosti znala, protože když tu byla poprvé a ucházela se o práci, paní Merryfieldová ji do nich zasvětila a provedla ji po domě. Jessica se tehdy celou dobu modlila, aby dostala šanci dělat chůvu právě v tomhle domě. Právě u tohoto muže a jeho rodiny.

A teď tu tedy byla.

Sen se splnil.

Když o tom velkém starém domě vyprávěla matce, ta jen zamumlala: „Ani bych nevěděla, jak v takovém baráku bydlet.“

„Já bych se to naučila,“ prohlásila Jessica.

Po špičkách došla ke starobylé posteli s masivní pelestí. Chodidla se jí bořila do bujného koberce jako do měkouč-

kého, chladivého mechu. Hrana matrace jí sahala až k hrudi. Pelest byla ze stejného dřeva jako deštění – působila mužně, ačkoli peřiny byly nadýchané a s květovaným povlečením, ze kterého vyzařovala ryzí ženskost. Poslední dobou Jessicu začalo zajímat všechno, co mělo venkovský, rustikální nádech. Přitahoval ji zvláště francouzský venkov. Jednoho dne by se chtěla podívat do Provence. Střádala si na to peníze vydělané hlídáním. Na tohle a na vysokou, pocho-pitelně. Chtěla studovat veterinu.

Jessica si do těch přepychových peřin jednou lehla. Jen na chvíličku a měla z toho výčitky svědomí. Lehla si tam se svým milým.

Se svým milým.

Hm. Líbilo se jí, jak to zní! Tak uhlazeně, dospěle. I když její milý ve skutečnosti nebyl ani uhlazený, ani dospělý.

Když si tehdy lehla do peřin, cítila se jako princezna na hrášku, která zrovna našla tu správnou postel. Měla chuť ležet tam už napořád.

Vykročila přes místnost ke koupelně pro špinavé prádlo. Když se zastavila, aby se na sebe podívala do zrcadla, zaslechla nějaký zvuk. Jako by se otevřely a hned zase zaklaply vstupní dveře.

V ústředním topení zalupalo.

Jessica naklonila hlavu ke straně.

Ticho jí rvalo uši.

Vykročila do chodby a nahlédla přes zábradlí.

Ústřední topení zadrnčelo.

Vstupní dveře byly odemčené – tak jako všechny vstupní dveře v Canaanu. Vždyť tohle byl přece Vermont – *The Kingdom*, Království, jak kraji na severovýchodě státu říkají místní.

Ústřední topení mlčelo. Ve staré mlékárně bylo ticho jako v klášteře.

„Haló?“ zavolala Jessica a její hlas se rozlehl mramorovou vstupní halou.

Dům jí neodpověděl.

„Haló?“

Dítě, napadlo ji najednou a zmocnil se jí děs. Něco se stalo. Jessica to cítila, neklid jí stoupal hrdlem vzhůru a v krku cítila kyselou pachutí.

Rozběhla se chodbou k dětskému pokoji a celá zadýchaná se zastavila ve dveřích. Srdce se jí vystrašeně chvělo za tenkými žebry.

Z pokojíku se neozval ani hlásek.

Jessica po špičkách zamířila k dětské postýlce, strachy bez sebe, neodvažovala se ani rozsvítit.

Zhluboka se nadechla a pohlédla do postýlky.

Postýlka byla prázdná. Dítě bylo pryč. Věděla to. Nicméně když si oči zvykly na tmou, všimla si, že pod pohupující se loutkou antilopy stále leží maličký Jonatánek. Nehýbal se, ale dýchal. Spal.

„Uf,“ oddechla si Jessica a s úlevou se opřela o dětskou postýlku. „Díkybohu.“ Políbila si špičky prstů a dotkla se jimi horkého dětského čelíčka. Potom se vrátila nad schody a zadívala se na odemčené vstupní dveře.

„Nikdo tu není,“ zašeptala prázdnému domu. Vzpomněla si na matčina slova: „Ze starýho baráku novej neuděláš. Je fuk, jak moc ho vyfintíš. Vždycky tam bude průvan. V noci se bude ozývat skučení. Bude to strašidelný.“

Jessica se vrátila do panské ložnice.

Při podlaze studeně táhlo. Jessica se otrásla a zalitovala, že se zula. V tomhle chladném průvanu se peřiny zdály ješ-

tě lákavější. Uvažovala, že by si na chvíličku zdřímla a potom je po sobě urovnala. Kdo by se to dozvěděl? Zabořila ruku do peřiny a vyhoupla se na postel. Když si lehla, něco ji zatlačilo do boku. Zašmátrala pod peřinou a vytáhla tvrdý plastový předmět. Erotickou pomůcku pro ženy. Upustila to, jako by ji štípla vosa, a posadila se.

Asi před měsícem Jessica její milý ukázal na notebooku pana Merryfielda jednu webovou stránku. Prodávali tam ženské pomůcky všech tvarů a velikostí. Když Jessica použila to slovní spojení a řekla svému milému, aby tu stránku zavřel, obvinil ji, že je přílišně pruderní. „Seš hrozně naivní,“ řekl. „Ale já už tě zkazím. Vsadím se, že Merryfieldovi mají erotický hračky poschovávaný po celým baráku.“

„Nesnáším výraz ‚hračky‘,“ prohlásila Jessica. „A Merryfieldovi na tohle nejsou.“

„Na to jsou všichni,“ řekl její milý.

Chtěla něco namítnout, ale v těchhle věcech byl přece jen zběhlejší. V tom bylo mimo jiné jeho kouzlo, ne? Jeho věk. Jeho zkušenost. A utajení, které z toho vyplývalo.

Jessica se na chvíli zamyslela, jestli ten zvuk, který předtím zaslechla, nezpůsobil on – jestli se tajně nevlízl do domu. Nečekal náhodou, až Jessica půjde zkontrolovat dítě, a nepodstrčil do postele erotickou pomůcku, aby potvrdil svá slova? Neustále takhle vtipkoval. A vždycky musel mít pravdu. Bylo to jako nějaká choroba. Taky rád strašil lidi. Zvláště Jessicu. V tomhle byl trochu ujetý. Děsně ho bavilo ji strašit. Co je to za člověka, že se vyžívá v podobných věcech? Nikdo přece nemá rád, když ho někdo děsí. Jenže čím byla vyděšenější, tím víc se smál. Došlo jí, že dospělost někdy nesouvisí s věkem – zvláště když přijde na mužské pokolení. Ale stejně ho milovala.

Hrozně ho milovala.

Tehdy večer ho však odstrčila – přesvědčila ho, aby notebook pana Merryfielda zavřel. Neměla by ho používat. A on ji vzápětí začal líbat. Jakmile na chvilku zavládlo ticho, jakmile se vyskytla nějaká odmlka, hned se na ni vrhl a začal ji líbat – jako by mlčení znamenalo souhlas.

Nakonec skončil na ní, potom ji odvedl dolů na gauč. Opět. Mačkal se na ni celou svou vahou. Jeho pach se jí dral do nosu. Oddala se mu. Pak se jako vždy cítila provinile, jako by zklamala, jako by dala v sázku celou svou budoucnost, studium veterininy, kariéru šlechtitelky koní, letní dům v Provinci – výměnou za pár hloupých, sobeckých okamžiků.

Když tehdy venku zastavil land rover Merryfieldových a salonem prokmitla záře předních světel, její milý jen tak tak stihl prchnout postranním vchodem. Když pan Merryfield vešel dovnitř a zeptal se: „Jak to dnes večer šlo?“, ještě v sobě svého milého cítila.

Ted' Jessica vzdychla a silou vůle se zvedla z postele.

V koupelně si vydrhla ruce. Přeskládala špinavé prádlo z koše do košíku a vyšla s ním z místnosti.

Nad schody raději zavolala: „Jdu dolů s prádlem! Jestli seš tam a vybafneš na mě, tak tě přísámbohu zabiju!“

Došla do přízemí, přikrčila se, aby se nepraštila do hlavy o nízký trám, a zamířila po schodech do sklepa. Každý schod skřípěl, jako by se hřebíky uvolnily a celé schodiště se mělo každou chvíli zřítit.

Staré dveře nad schody se začaly zavírat, tak jako vždycky.

Dole se musela Jessica znovu sehnout kvůli nízkému trámu a honem vykročila do protějšího kouta, než se světlo seshora docela ztratí. Zatáhla za šňůrku a rozsvítila osamělou žárovku u stropu. Kolem se rozlilo mdlé žluté svět-

lo a temné sklepení bez jediného okna ho rychle pohltilo. Na kamenných zdech se srážela vlhkost a zdálo se, jako by stěny v šeru pulzovaly. Bylo tu dusno a páchlo to tu plísní. Kamenná podlaha byla na dotek slizká a studila Jessicu do bosých chodidel. Jessica zahlédla v pastičce mrtvou myš – měla zlomený vaz, byla celá napuchlá a oči jí lezly z důlků. Matka měla pravdu. Z podobného baráku se nový udělat nedal. Jessica se příkrčila pod stropními trámy. Ve vlasech se jí zachytila pavučina. Merryfieldovi měli původně v plánu udělat prádelnu ze spíže vedle kuchyně, ale potom se objevily problémy s potrubím.

Nebylo divu, že Merryfieldovi byli radši, když se Jessica o prádlo nestarala a sem dolů nechodila, protože tady bylo krásně vidět, že celé sídlo stojí na drolicích se kamenných základech a pod honosnou slupkou se skrývá sklepení vlhké a tísnivé jako hrobka.

Pračka a sušička stály uprostřed kruhu žalostného žlutého světla z žárovky. Na křivé dřevěné polici nad nimi bylo staré rádio. Jessica ho zapnula a chvíli točila čudlíkem, až naladila nějakou veselou popovou melodii na jedné mont-realské stanici.

Na sušičce čekala hromada špinavého pánského oblečení. Jessica vzala kalhoty k obleku a zkontrolovala, jestli v kapsách nejsou drobné nebo propisky. Na flek od čokolády pečlivě nastříkala odstraňovač skvrn, přesně podle návodu na plechovce. O prádlo pana Merryfielda se starala ráda. Ráda vítězila nad vytrvalými skvrnami. Čím byly vytrvalejší, tím bylo vítězství sladší. Vzala košili, zvedla ji k nosu a se zavřenýma očima k ní přivoněla.

Košile voněla po jeho vodě po holení a cigaretovém kouři, ano.

Ale také po něm.

Po jeho těle.

„Jone,“ špitla Jessica.

Zbožňovala zvuk jeho jména na jazyku.

Jone.

Když to vyslovila, cítila příjemné mrazení v zádech.

Jone.

Strčila kalhoty i košili do pračky, přidala přesně odměřený kalíšek pracího prostředku, zaklapla víko, nastavila praní zastudena a zapnula pračku.

Zkontrolovala sušičku a vyndala z ní předešlou várku prádla.

Když skládala košili, měla dojem, že zaslechla zavržení schodu. Zdálo se jí, že zahlédla světlo z otevřených dveří nad schody. Ale těžko říct. Mimo kužel slabé záře z žárovky skoro nic neviděla. Pračka zarachotila. Jessica se vrátila ke skládání košile.

Znovu se ozval hluk. Jessica zamžourala do tmy. Rozbušilo se jí srdce. „Haló?“ Žádná odpověď. „Jestli to seš ty, tak odpověz. Takhle mě nestraš!“

Ozval se nějaký další zvuk. Snad odkašlání?

A pak... nic.

Dostala příšerný strach.

Cítila, že musí okamžitě odtud.

Jakýsi zvířecí pud jí napovídal: Uteč z domu. Okamžitě. Uteč.

Ale kudy? Ze sklepa nebyl jiný únik než po schodech.

Přepážka, blesklo jí hlavou.

Spěšně vykročila do tmy směrem k přepážce a čelem narazila do dřevěného trámu. Před očima se jí rozlétly hvězdičky. Popadla ji čísi ruka. Jessica vykřikla. Někdo ji otočil

a do očí jí zasvítilo prudké světlo. Neviděla, co je za ním. Sklonila zrak a snažila se popadnout dech. Zahlédla, že muž drží v ruce kladivo.

3

„Sakra,“ zamručel Jonathan Merryfield.

Sundal si brýle a promnul si kořen nosu, potom si brýle zase nasadil a poposedl. Kožené sedadlo spolujezdce zavrzalo. Přední světla land roveru přešla po cihlách a břechtanu na průčelí někdejší mlékárny.

„Co je?“ zeptala se Bethany.

Jon zavrtěl hlavou, jako by chtěl zahnat nějakou neblahou vzpomínku. „Ten kluk,“ povzdechl si. „Její přítel. Ať už je to kdokoli. Budeme ji muset propustit.“ Zasténal a chytil se za břicho.

Bethany vypnula motor a zhasla světla. Okna domu se propadla do tmy. Položila manželovi ruku na rameno. „Je ti trochu líp?“

„Pokud se ptáš, jestli už nemám pocit, že každou chvíli vyzvrátím vnitřnosti, tak ne. Není mi líp.“

„Promiň, že jsem trvala na tom, abysme tam jeli,“ řekla Bethany a zase ruku spustila. Manžel strávil závěr večera na záchodě. V bolestech. Bethany si stála za tím, aby šli na večeři, protože v úterý večer to tak dělali vždycky, a teď si to vyčítala. Měla to zkrátka v povaze – často trvala na něčem, co se zpočátku jevilo jako nezbytné, životně důležité a nepostradatelné. Tahle snaha zřejmě pramenila z úzkostlivé potřeby být za všech okolností dokonalá a posléze se nejednou uká-

zala jako neopodstatněná. Mnohdy šlo o události, kterých se dokonce ani zúčastnit nechtěla, měla však pocit, že by se jich zúčastnit měla. Jon jí vždycky podle očekávání vyhověl. Proč si nemohl projednou stát za svým? Mohl přece říct: *Ne, nikam nepojedem. Je mi špatně.* Mohli oba zůstat doma a odpočívat. Místo toho kapituloval. Jak to, že muž, který se věnuje tak těžké a namáhavé profesi a v práci je tak průbojný, dominantní a neústupný, muž, který ostatními tak obratně manipuluje – jak to, že podobný člověk je v osobním životě tak váhavý? Jako by šlo o dvě zcela odlišné osoby. A mimochodem: Kdy vlastně začala pohrdat stálostí, důsledností a předvídatelností, tedy vlastnostmi, ke kterým se celý svůj dospělý život snažila dopracovat? Vždyť přece ještě nedávno prohlašovala, že je od svého partnera vyžaduje, a dokonce je na něm obdivuje.

„Já si s ní promluvíme,“ prohlásila. Toho kluka zahlédla jen jednou – před pár týdny viděla, jak vyklouzl z domu do tmy. S Jessicou už o něm mluvila. „Kamarádky tu mít můžeš. Ale už žádní kluci.“ Chudák Jessica se tehdy hrozně červenala. Tváře měla rudé, jako by jí někdo vrazil facku. „Už se to nestane,“ vyhrkla a přísahala na svou duši.

Bethany jí rozuměla víc, než Jessica tušila. Jessica by byla nejspíš dost ohromená, kdyby zjistila, kolik kluků Bethany na střední *potěšila*, zatímco někomu hlídala děti nebo když její rodiče byli na jednom z těch příšerných, leč povinných večírků, z nichž se pokaždé vraceli nalití a rozhádání. Jednou v neděli, když se zas vyrazili ožrat do Seer Suckeru, se u nich staval pan Alcott, jeden z otcových obchodních partnerů, kterému mimochodem také hlídala děti, a zastihl Bethany doma samotnou, jak se sluní v bikinách u bazénu. Hlava se jí malinko motala ze sálajícího slunce a sklenice

matčina ginu s tonikem, který ji už hřál zevnitř. Zrovna den předtím jí bylo sedmnáct. „Páni, naše malá Beth,“ řekl tehdy pan Alcott a posadil se vedle ní na kraj lehátka. „Koukám, že myši mají pré.“ Bethany si upravila uvolněnou podprsenku, zaclonila si rukou oči, podívala se na něj a pak vrhla letmý pohled na jeho volkswagen karmann-ghia, zaparkovaný na příjezdové cestě. Cítila kapku potu na horním rtu. „Už to tak vypadá,“ řekla a poválela jazyk v ústech, aby si vychutnala ostrou svěžest citronu a jalovcovou chuť ginu. Pan Alcott položil hladkou, pěstěnou ruku na její opálené lýtko. „Nechtěla by ses projet?“

Ta jízda trvala celé léto.

Neřekla o tom živé duši. Dokonce ani Jonovi. Jestli byla na něco pyšná, tak na to, jak dokáže udržet tajemství. Mnohokrát se jí to hodilo.

Bethany vystoupila z land roveru a honem auto obešla, aby pomohla Jonovi. Kravatu měl uvolněnou, košili neupravenou. Obličej se mu leskl potem.

Bethany ho doprovodila ke dveřím. Pohyb rozsvítil světlo nad vchodem. Bethany otevřela a dovedla manžela dovnitř.

Dítě brečelo.

V srdci Bethany ten zvuk ucítila, ještě než k ní pronikl ušima.

Ne, nebrečelo.

Kvílelo.

Nářek otřásal celým domem. Odrážel se mezi zdmi staré mlékárny a pronikal jimi. Žalostný nářek opuštěného dítěte.

Bethany si představila, jak si to Jessica rozdává s nějakým uhrovitým klukem, zatímco malý Jon ječí. Ta malá

čubka. „Jessico!“ zakřičela Bethany od paty schodiště. Shodila botky od Ferragama, vrhla se vzhůru po schodech a brala je po dvou. Jon se zatím usadil na kraji starožitné dřevěné lavice s hlavou v dlaních. „Jessico!“

Malý Jon kvílel tak silně, až se zdálo, že se mu hlasivky každou chvíli utrhnou a rozletí v krvavé spršce. Ten zvuk Bethany drásal do morku kostí.

Vyběhla schody, rozběhla se chodbou a znovu zakřičela: „Jessico!“

Vtrhla do dětského pokojíku. Rozsvítila a přiskočila k postýlce. Jonatánek. Tvářičku měl staženou v křeči, brunátnou, nateklou a vlhkou. Bethany vzala tu horečnatou změř ručiček a nožiček do náruče. Přitiskla si ho na prsa a pohladila ho po hlavičce. „Pššššt. Už je to dobrý. Máma je doma. Pššššt.“

Křik postupně utichal. Bethany odnesla dítě do přízemí, cítila, jak jí v zápěstí tepe krev. Chvatně došla k manželovi. „Jone. Něco se stalo.“

Jon zvedl hlavu z dlaní. Vypadalo to, že bude každou chvíli zvracet, ale při těch slovech se postavil.

„Co se stalo?“ zeptal se. Dotkl se Jonatánka a konečky prstů ho pohladil po zádech.

„Jessica tu není,“ řekla Bethany.

„Ale musí tu přece být,“ namítl Jon.

„Všude jsem ji hledala. Dívala jsem se nahoře do pokojíku. Nikam jinam tam nesmí chodit, leda by skládala prádlo.“

„Taky neměla dovoleno šoustat na našem gauči.“

„Musíš se dát do kupy a něco udělat.“

Jon prošel kolem Bethany, zamířil vzhůru po schodech a ztěžka se přitom opíral o zábradlí.

Bethany zatím s malým Jonem v náruči prohledala kuchyni, pracovnu, knihovnu, jídelnu, salonek i pokoj pro

hosty, kde Jon poslední dobou trávil noci – kvůli přívalu práce a žaludečním nevolnostem toho ovšem moc nenaspal. Do ložnice Jessica chodit nesměla, ale kdoví co tu dělala, pokud byla sama. Bethany si moc dobře pamatovala, jak se sama chovala, když na střední hlídala děti, jak lidem šmej-dila v šuplících a tahala si do bytu kluky. Procházela obývá-kem a najednou se zarazila. Dveře do sklepa byly maličko pootevřené. Obvyčně bývaly úplně zavřené – tedy pokud nebyl zrovna někdo dole.

Bethany měla pocit, jako by náhle zdolala veliké převý-šení a ohromný tlak jí rval bubínky.

Malý Jon se jí zavrtěl v náručí. Bethany ho lépe chytila a otevřela dveře do sklepa. U paty schodiště skomíralo žluté světlo z jediné žárovky. Bethany cítila, jak se jí mezi žebra zařezává ledové ostří viny. Dole hrálo rádio. Jessica prala. Od té doby, co ji načapali s klukem – a ačkoli Bethany trva-la na tom, že se o podobné věci starat nemusí –, se Jessica vždycky, když uložila Jonatánka a udělala si úkoly do ško-ly, pustila do domácích prací. Zjevně byla ve sklepě a ne-slyšela Jona s Bethany přijít, protože měla puštěné rádio a zapnutou pračku. Staré kamenné základy, trámy a tlus-té podlahy člověka dole úplně odřízly od světa. Bethany měla jedinou výhradu – Jessica si měla dolů vzít chůvičku. Ale Bethany sama na to kolikrát zapomínala. Jednou takhle přišla ze sklepa a zjistila, že Jonatánek křičí, jako by ho ně-kdo strkal do rozpálené pece. Odsoudila to děvče trochu moc rychle.

„Jessico,“ zavolala a hněv se z jejího hlasu vytratil. „Jes-sico.“

Sestupovala po schodech.

Na každém schodu znovu volala dívčino jméno.
A na každém schodu volala o něco hlasitěji. „*Jessico!*“

Jon Merryfield byl nahoře v manželčině ložnici a zrovna si všiml, že peřina na posteli je neupravená, když vtom zaslechl, že jeho žena ječí.

4

Policejní vyšetřovatelka Sonja Testová prudce zahrnula svým rachotícím peugeotem na příjezdovou cestu Merryfieldových a zastavila za dvojicí hlídkových vozů.

Sakra.

Vermontská státní policie už byla na místě činu, před domem neuspořádaně parkovala policejní auta s otevřenými dveřmi, ozývalo se skřehotání policejních vysílaček, do černé listopadové tmy poblikávala modrá světla a proměňovala fasádu staré mlékárny v průčelí nějaké šilené pouťové atrakce.

Sakra.

Doufala, že bude na místě první. A zjevně byla poslední. Bude se tudíž muset spolehnout na to, že podrobnosti jí vylíčí ostatní, místo toho, aby všechno viděla na vlastní oči a udělala si obrázek sama. Na ostatní se spoléhala nerada. Zvlášť když šlo o místo činu. Tedy ne že by během své zatím nedlouhé kariéry už někdy byla na místě činu v případě vraždy. Kdyby její nadřízený z místního policejního oddělení, detektiv Harland Grout, zrovna nebyl v nemocnici se slepým střevem, nebyla by tu ani tentokrát.

Když jí volali, ještě na sobě měla svoji starou teplákovku z Dartmouthu. Zrovna dokončila každodenních deset kilometrů na běžeckém pásu, jelikož zrádné venkovské cesty

kolem Canaanu, plné nebezpečných zatáček, nebyly na běhání v noci zrovna ideální. Nijak netoužila po tom, aby ji srazilo auto a skončila někde v příkopu jako Stephen King. George s Elizabeth navíc už byli v posteli a Claude ještě nepřišel domů. Testová neměla ponětí, co ho zdrželo. Neměl ve zvyku se opozdit a ani jí nedat vědět. Sama mu telefonovala několikrát, a když se konečně dovolala, zjistila, že na silnici ze Saint Johnsbury, kde připravoval výstavu, je příšerné náledí. Nebyl čas shánět holku, která jim obvykle hlídala děti, nehledě na to, že stejně nebyla moc spolehlivá.

Testová zapnula v autě topení – tedy jestli se větráku, ze kterého fouká studený vzduch, dá říkat topení –, potom se natáhla dozadu a podala Georgeovi svůj ipad. „Můžete s Elizabeth sledovat *Prasátko Peppu* nebo *Hurá za Kájou!* Nebo si zahrajte nějaký hry, co má sestřička ráda. Ale žádný strašidelný, u kterých by se bála, jasný?“

„Zůstaň tady, mami,“ fňukla Elizabeth v dětské sedačce, celá rozrušená z toho, jak ji Sonja vytrhla z tvrdého spánku, strčila do auta a uháněla s ní na místo činu.

Testová vzala Elizabetinu bradičku mezi palec a ukazováček. „Georgie se o tebe postará, než přijede táta. A já budu hned tady vedle.“ Ukázala ke staré mlékárně.

„A kdy táta přijede?“ zakňourala Elizabeth. „Nechci tu bejt sama.“

„Brzo,“ ujistila ji Testová, ačkoli nevěděla, jestli je to pravda. „A nejsi tu sama. Máš tu Georgieho,“ dodala a pomyslela si: *Co jsem to za matku, že nechám děti před barákem, kde se stala vražda, uprostřed studené vermontské noci v autě s rozbitým topením?* Ale ještě nezodpovědněji by se zachovala a ještě provinileji by se cítila, kdyby děti nechala spát doma

samotné, takže by se nejspíš probudily a nenašly by ji, nebo kdyby je vzala s sebou dovnitř, aby byly svědky hrůzných scén, které tam možná čekají. „Georgie, postarej se o sestřičku. A žádný strašidelný hry. *Peppa, Kája* nebo hry, který má sestřička ráda. Nic jiného.“

„Ale to je nuda,“ namítl George.

„Už jsem řekla.“

Rychle si poprášila tváře a nos podkladovým mejkapem, který zakryl pihy. Měla svoje pihy docela ráda, ale dodávaly jí dívčí vzhled a ona měla za to, že v převážně mužském prostředí podrývají její autoritu. Neobtěžovala se ovšem převléknout se z teplákovky ani se osprchovat, protože tu chtěla být co nejrychleji. Jen na sebe hodila teplý kabát s kapucí a vzala si opasek se zbraní, popadla děti a nacpala je do auta. Teď trochu litovala, že minutku dvě nevěnovala převlékání. Pozdě přijela tak jako tak a bylo by fajn, kdyby na sobě měla něco příhodnějšího než teplákovou soupravu. Takhle si i uvnitř bude muset nechat kabát na sobě. Taky nejspíš páchla potem. Nebylo to zrovna profesionální, ale urychlený příjezd na místo činu byl podstatnější než zachovat si dekorum. Stejně dorazila na mejdan poslední. Ačkoli měla pocit, že cestou zlomila pozemní rychlostní rekord, dostat děti z domu opět trvalo mnohem déle, než předpokládala.

„Nech dveře zamčené,“ řekla Georgeovi, zabouchla a vydala se rázným krokem ke staré mlékárně.

Policejní pásky natažené kolem pozemku se třepotaly v poryvech listopadového větru.

Z několika sousedních domů vyšli jejich obyvatelé a postávali na verandách a slehlých trávnících. Civěli na modrá

světla prokmitávající tmou, dívali se na tváře ostatních přihlížejících, zarámované stíny, a hledali v nich svolení.

Potom se pohnuli, v županech a nedopnutých bundách navlečených přes pyžama, v pantoflích a holínkách – měli na sobě oděv všedního večera, který nenesl ani stopu postavení a vkusu, které je dělily za dne.

Ti, kteří zaostávali, přidali do kroku. Máchali pažemi s přehnanou ukázněností závodních chodců, jelikož nechtěli, aby se zdálo, že chtějí příliš dychtivě zjistit, jaká že hrůza čeká za zdmi staré mlékárny. Za žlutou policejní páskou utvořili řadu, jako by stáli za sametovou šňůrou před nějakým luxusním nočním podnikem.

Testová si všimla cedule zabodnuté do trávníku: *VRAŽTE NÁM VERMONT.*

Ta cedule ji zarazila. Vnímala ji jako útok na lidská práva. Někdo ji ovšem vnímal jako slovo Boží. První podobné cedule byly nehezkým duchovním dítkem odpůrců zákona o registrovaném partnerství z roku 2000, historické právní normy, která zafungovala jako rozbuška nenávisti a rozdmýchala vášně bigotních fanatiků napříč státem i celou zemí. Testová v té době studovala na Dartmouthu a někteří studenti, jež do té doby počítala mezi své přátele, tehdy reagovali způsobem, který ji vyděsil a zbavil všech iluzí. Zákon také odhalil soucitnou povahu lidí, u nichž by to Testová nejméně očekávala. Když teď byla uzákoněna skutečná stejnopohlavní manželství, cedule *VRAŽTE NÁM VERMONT* opět vyrašily. Jako nějaké jedovaté býlí, které nikdy nejde zcela vyhubit.

Někteří lidé byli toho názoru, že plameny z popela oněch časů opět rozfoukal Jon Merryfield a jeho práce na případu.

U dveří Testová narazila na strážníka Larkina. Zajímalo by ji, jak se mu podařilo dostat se sem tak rychle, a ještě k tomu v uniformě, ačkoli dobře věděla, že zrovna neměl službu. Z tohoto srovnání nevycházela nejlépe. Ovšem na druhou stranu Larkin, hubeňour s chlapeckou tváří, žil přímo v městečku, a ne v kopcích půl hodiny odtud jako Testová. A taky byl sám a nezdržovaly ho spící děti nebo nepřítomná manželka.

Kývla Larkinovi na pozdrav a v tu chvíli zatočila na příjezdovou cestu sanitka. Měla vypnutý majáček, což mohlo znamenat jedině: oběť – tedy Jessica Cumberová, jak Testová věděla z aktualizovaného hlášení, které vyslechla z policejní vysílačky v autě – je mrtvá.

Když se objevila sanitka, ti ze sousedů, kteří ještě nebyli u bývalé mlékárny, k ní spěšným krokem zamířili a klestili si lokty cestu v davu. Otec si vysadil dcerku na ramena, jako by sledovali nějaké cirkusové vystoupení. Za nimi zastavily dvě televizní dodávky a jejich ostrá světla prořízla tmu.

„Uděláte pro mě něco?“ zeptala se Testová Larkina a okamžitě si přála, aby tu větu mohla vzít zpět. Nebyla zvyklá rozdávat rozkazy, ale dokud byl Grout mimo službu, musela vystupovat rozhodně. Neříkala si přece o laskavost – dávala rozkaz podřízenému.

„Jistě,“ řekl Larkin a znechuceně se zadíval na přihlížející dav.

„Zabalte a označte tu ceduli, co je zapíchnutá před domem,“ řekla Testová.

„Provedu.“

„A... dohlídněte mi na auto, na toho peugeota,“ dodala a snažila se nedávat najevo rozpaky, které cítila.

„Jistě, detektive.“

„Mám tam děti. Ujistěte se, že to tak zůstane, ano?“

Pokud ho to odhalení zaskočilo, dokázal to mistrně skrýt.
„Ano, rozumím, detektive Testová.“

Testová vkročila do domu a halou se rozlehly kroky jejích běžeckých bot na mramorové podlaze. V místnosti s krbem vedle vstupní haly postávali Richard North, detektiv z vermontské státní policie, a manželé Merryfieldovi, kteří se tvářili, jako by je právě vytáhli na břeh po ztroskotání lodi.

North si Testové všiml a ušklíbl se, potom se otočil zpět k Jonu Merryfieldovi.

Z předešlého setkání měla zatím Testová dojem, že detektiv North je docela přátelský člověk. Ovšem k onomu setkání došlo v rámci benefičního utkání v softbalu, nikoli na místě činu při vyšetřování vraždy. Dnes večer nejspíš nemohla očekávat stejně milého chlápka. Zvláště proto, že detektivové od státní si většinou žárlivě strážejí teritorium. I kdyby Testová nedorazila pozdě, vyšetřování by stejně příslušelo státní policii a ona by tu byla jen v podřízeném postavení. A jelikož pozdě dorazila, bude teď o to těžší získat přístup do užšího kruhu vyšetřovatelů.

Testová ustoupila dvěma forenzním technikům, muži a ženě, kteří na sobě měli chirurgické rukavice, bílé papírové návleky a sítky na vlasy. Prošli kolem ní s přenosným osvětlením. Žena na Testovou houkla: „Jestli máte v plánu chodit někde jinde po domě, vezte si proboha na sebe ochranný hadry.“ Kývla na plastovou krabici s návleky, rouškami a sítkami na vlasy a šla dál.

Testová se zahleděla do krabice. Potom se podívala na Northa. Žádnou sítku na vlasy neměl, ale nejspíš ani žádnou

nepotřeboval, vlasy měl zastřížené úplně nakrátko. Rouška mu visela pod krkem. Ze svého místa Testová neviděla, jestli má North návleky, ale na rukou, na svých mohutných rukou, měl navlečené rukavice.

Testové chvílku trvalo, než si to všechno navlékla. Roušku si nechala pod bradou, aby mohla s Northem mluvit. Když byla hotová, zůstala stát a čekala, že k ní detektiv přijde a alespoň ze zdvořilosti jí stručně objasní situaci. Uplynulo ovšem pár chvil a nezdálo se, že by na ni hodlal brát profesionální ohledy, a tak k němu sama zamířila.

Než k Northovi došla, obrátil pohled ke schodům do sklepa. Podle jeho zakaboněného výrazu Testová odhadovala, že ať už je dole cokoli, nic pěkného to nebude. Na místě činu, kde se stala vražda, dosud nikdy nepracovala. V Canaanu byly vraždy vcelku vzácná věc.

Testová se připravila na to, co bude následovat, a zhluboka se nadechla nosem – tuhle techniku se naučila, když běhala půlmaratony.

Její první vražda a musela ji vyšetřovat – nebo spíš při jejím vyšetřování pomáhat – sama.

„Není to nic pěkného,“ řekl jí North, aniž jí podal ruku nebo pozdravil. Myslel si snad, že Testová čeká, že to bude něco pěkného? Snaží se s ní jednat blahosklonně? Nebyla si jistá.

Nejistotu nesnášela dokonce ještě víc, než když se musela spoléhat na ostatní.

Vzhledem k okolnostem se nicméně rozhodla pro presumpci nevin. Alespoň prozatím.

„Ani jsem nečekala, že to bude něco pěkného,“ prohlásila. Nemohla si pomoci. Až pozdě si uvědomila, že by to mohlo vyznít zbytečně defenzivně. „Ráda bych se podívala.“

„Už jsme to viděli,“ řekl North. „Byl jsem tam. A patolog taky. Příčinou smrti byl úder do lebky. Kladivem nebo nějakou trubkou. Vražedná zbraň se nenašla.“ Poklepal si dvěma prsty na čelo, mezi oči. „Rovnou sem.“

„To je teda ironie,“ řekla Testová.

„Proč?“ North spočinul dlaní na opasku se zbraní a Testová si všimla, že si do něj musel nahrubo ručně udělat díрку navíc, protože byl příliš hubený. Už když ho viděla poslední, někdy v létě, neměl zrovna typickou postavu detektiva od státní policie – ti bývali robustní, připomínali buldoky a od pohledu z nich vyzařovala fyzická převaha, což se docela hodilo, když se blížili k osamělému autu stojícímu u potmělé krajnice někde vprostřed vermontských lesů. Ne. North byl vysoký, ale hubený. Během několika posledních měsíců očividně ještě příšerně zhubl a nepůsobil zrovna zdravě. Testovou napadlo, jestli není nemocný.

„Co je na tom ironickýho?“ zeptal se znovu.

„Čelní lalok,“ řekla Testová a dotkla se vlastního čela. „Jde o část mozku, která nám pomáhá rozhodovat se mezi dobrem a zlem.“

„Hmm,“ zamručel North. Valný dojem to na něj neudělalo, nebo ho to snad jen zmátlo.

„Umožňuje nám představit si následky našich případných činů, takže můžeme odolat prvotnímu puzení,“ pokračovala Testová. „Něco, co pachateli evidentně chybělo.“

„Hmhm,“ zamručel North. Neudělalo to na něj žádný dojem.

Testová zalitovala, že vůbec něco říkala. Její mozek byl lepkavý jak mucholapka a měl ve zvyku lapat kdejaké podružnosti poletující kolem a její jazyk měl sklon je zase zbůhdarma chrlit po okolí. Na Dartmouthu z ní tajemné

a nejspíše postřehy prýštily s veškerým přesvědčením a touhou ohromit, která je společná studentům bez patřičného sebevědomí po celém světě. Stále s jistou nostalgií a rozpaky vzpomínala na onu smrtelně vážnou dívku, jíž tehdy bývala. Tak zoufale toužila, aby ji ostatní brali vážně, že nedopatřením odříkávala nudná fakta, jako by šlo o bůhvíjaké rozumy, a vlastní naivní intelekt tím pouze podkopávala.

Dnes už podobně mluvila jen tehdy, když se jí to hodilo při vyšetřování – anebo když byla nervózní či rozrušená.

„Ráda bych oběť viděla,“ naléhala.

„Už jsem říkal...“

„Chápu, že jde o váš případ, detektive,“ řekla Testová. „Je to případ státní policie. Tuto skutečnost uznávám a respektuji ji. Ale tohle je můj okrsek. Moje město. S těma lidma tady žiju já. Jsou to moji sousedi. A mám vůči nim povinnost zapojit se a pomáhat, nakolik mi síly dovolí.“

„Nakolik vám dovolím já,“ opravil ji North. „Není vaší povinností se v tom angažovat. Je to jenom na mém uvážení... Ale ne že bych o vaši pomoc nestál. Stojím o ni. Připravená?“

Testová přikývla, ruce se jí třásly.

North si toho všiml. „Jste nervózní? To jsme byli všichni, když jsme řešili svoje první vraždy. Zvláště takovýchle. Je to normální.“

Testovou by zajímalo, jestli by North považoval její pocity za normální, kdyby mu řekla pravdu: Vůbec totiž nebyla nervózní. Byla vzrušená. Neštěstí detektiva Grouta, který skončil v nemocnici, bylo jejím štěstím.

„Opatrně,“ řekl North, „pojdte těsně za mnou.“

Než Testová zamířila s Northem po schodech do sklepa, podívala se z okna, jestli neuvidí své auto. Ale světlo z místnosti se odráželo ve skle a ona neviděla nic víc než vlastní

pokroucený obraz. Doufala, že Claude brzy dorazí a odveze děti domů. Měla telefon v kapse kabátu nastavený na vibrační vyzvánění, kdyby snad volal nebo posílal zprávu. Čekala, že to udělá každou chvíli.

North posvítíl baterkou na schodiště. Zezdola se ozývalo tiché bušení, jako by pod podlahou tlumeně tepalo srdce.

Buch. Buch buch.

North se sehnul a vykročil dolů po schodech. Testová opatrně našlapovala, srdce jí tlouklo jako splašené. Jako malá holka měla ze sklepa iracionální strach. Když ji otec večer poslal pro lahev vína, sestupovala po schodech a představovala si, že tam dole někdo nebo něco číhá, že se něco ukrývá v temných výklencích a chce ji to popadnout. Rychle pak seběhla dolů, čapla lahev z police a zase hned utíkala zpět – byla si jistá, že se to na ni vrhne, než se dostane nahoru. Postupně z toho strachu samozřejmě vyrostla. Teď už se ovšem nezdál tak iracionální.

Buch. Buch buch.

U paty schodiště se detektiv zastavil. Ze sklepení se linul téměř hmatatelný puch, štípal v nose a lepil se Sonje vzadu na patro. Bylo jí horko, ačkoli na kůži cítila chlad. Vzrušení se jí vlilo do ruměnce ve tváři.

Položila dlaň na starý trám a snažila se trochu uklidnit. „Dýchej,“ šeptala si tak, aby si toho North nevšiml. „Dýchej.“

North se otočil, jako by ji slyšel. Říkalo se o něm, že pozná, jak se kdo cítí, a že umí u druhých rychle vyhmátnout skutečnou povahu. To je u detektiva velice užitečná schopnost a Testová se jí sama snažila vybrušovat.

Detektiv posvítíl baterkou na podlahu a přikrčil se. Reflektory, které tu nainstalovali forenzní technici, byly vypnuté a jejich kovové trojnožky působily jako nějakí

kostliví vetřelci. Proč North svítí jen baterkou? Sonja stěží viděla vlastní ruce.

Buch.

North na něco ukázal. „Vidíte?“

Testová se mu podívala přes rameno a zachytila závan vody po holení, který jí připomněl kousek zeravového dřeva, co měl Claude v šuplíku. „Ne,“ řekla.

„Tamhle.“ Znovu ukázal tím směrem.

„Aha,“ řekla. Viděla to.

Náznak stopy na špinavé podlaze. Vedle otisku byl zabodnutý maličký praporek s evidenčním číslem jedna.

„To by moh bejt náš člověk,“ řekl North.

Buch.

„Co je to za zvuk?“ zeptala se Testová.

North si otázky nevšímal a přešel světlem baterky kousek od šlápoty.

„Tamhle,“ řekl.

„Kde?“ zeptala se Testová.

Detektiv na něco ukázal.

Drobný otisk bosé nohy. Byl označený praporkem s číslem dva. Cestu do temného kouta sklepení lemovala řada dalších.

North vykročil od paty schodiště a opatrně se přitom vyhýbal označeným stopám. Pomalu prošel kolem praporků s čísly a téměř zmizel ve tmě.

Buch.

Zvuk přicházel ze sušičky. Něco v ní tlouklo, jako by se stále točila. Co to u všech všudy bylo? Snad ji detektiv nechal zapnutou?

Testová se přikrčila a pokračovala za Northem.

Světlo baterky prořízlo stíny kupíc se v rohu.

„Proč jsou zhasnutý ty reflektory?“ zeptala se Testová. Doteď mlčela, protože se bála, že odpověď je nabíledni, ale ona na ni nepřišla, a pokud by se zeptala, vypadala by hloupě.

„Takhle to tu vypadalo, když jsem dorazil,“ vysvětlil North. „Svítila jenom ta slabá žárovka.“

Jasně. Pochopitelně. Chtěl vidět sklep tak, jak vypadal v době vraždy.

Testová sledovala světlo baterky prořezávající tmou.

„Žádné stopy zápasu,“ řekla.

North neodpověděl.

„Co to do prdele tluče v tý sušičce?“ zeptala se konečně Testová, když už to nemohla vydržet.

„Pár běžeckejch bot. A pánský oblečení. Jon Merryfield tvrdí, že je to jeho. Povídal, že ta holka to trochu přeháněla s domácímá pracema, i když jí říkali, že se nemusí starat o nic jinýho než o dítě. Do konce cyklu zbejvá deset minut. Když jsme dorazili, to bylo v devatenáct třicet, zbejvalo šedesát dva. Takže jestli vrah nechtěl pomoct s prádlem a sušička byla nastavená maximálně na devadesát minut, oběť nebyla zavražděna dřív než v osmnáct padesát.“

Oběť. Jessica Cumberová. Chladný tón, kterým North slovo *oběť* vyslovoval, Testovou dráždil.

„Podívejte se na tohle,“ řekl North. „Tady.“

Podívala se.

Noha. Bledá bosá noha Jessicy Cumberové, pata špinavá od prachu.

Dětská noha.

Druhá noha nebyla vidět.

North světlem baterky přejel po noze v džínách.

Druhá noha byla zkroucená pod tělem v podivném úhlu.

North se narovnal a v zádech mu slyšitelně zapraskalo.

Po pošel k mrtvole. Testová ho následovala.

Jessica Cumberová ležela na špinavé kamenné podlaze tváří k zemi. Ruce měla zkroucené pod tělem, podobně jako jednu nohu, takže to vypadalo, jako by měla vykloubená ramena. Testovou z toho rozbolelo za krkem.

„Takhle jsme ji našli,“ řekl North. „Nebo skoro takhle. Snažili jsme se ji vrátit do polohy, ve který byla, když se dělaly fotky a než jsme to tady s forezníma technikama prohledali.“

Jessica měla světlounce rezavé vlasy, zastřižené na zátýlku. V drobných ušních lalůčkách byly jednoduché stříbrné náušnice ve tvaru srdíček. Ten typ náušnic, který člověk vídá na plakátech u turniketů v Rite Aidu nebo Walmartu.

North podal baterku Testové. „Posviťte mi.“

Baterka byla těžká a vroubkovaná kovová rukojeť zábla do ruky.

Testová ji držela tak, aby svítila Jessice na zátylek.

North se opatrně dotkl dívčina ramene, jako by chtěl vzbudit dítě. Potom ji chytil o něco pevněji a s nesmírnou ohleduplností a pokorou ji obrátil. Jessica se přetočila jako kláda ve vodě.

Testové se sevřelo hrdlo. Myslela si, že je na to už připravená. Ale na tohle nikdo připravený být nemůže. Svět se jí zhoupl před očima. Na akademii jim vtloukali do hlavy, že musí držet emoce pod kontrolou a vůči násilí zůstat nečitelní. Ale jak to udělat, jim nikdy neřekli.

„Sviťte na tvář,“ připomněl jí stroze North. Testová zdvihla baterku, kterou předtím nechala zděšeně klesnout. V ústech měla hořko. V krku ji pánilo. Dělal se jí mžitky před očima.

„Omlouvám se,“ vypravila ze sebe šeptem.

„Nic se neděje.“

Ale Testová to neříkala Northovi. Mluvila k Jessice. Omlouvala se jí. A věděla, že její lítost už nic nezmění.

Mrtvá dívka měla úplně rozbité čelo. V roztržitém lebce zela díra, ze které vytékal mozek, a kolem se rozlévala olejnatá kaluž krve. Její tvář už nebyla dívčí tváří, ale děsivou opuchlou karikaturou. Oči prázdňě zíraly před sebe, zamžené smrtí.

Jeden úder. A spousta vzteku.

„Ten, kdo to udělal, ji musel opravdu návidět,“ řekla Testová.

„To je trochu předčasnej závěr,“ prohlásil North, vzal si od Testové baterku a maličko ji tím vylekal. „Nenašli jsme tu zatracenou vražednou zbraň.“ Přešel světlem baterky po temných koutech a stoupl si.

Testová zůstala v podřepu. Dotkla se dívčiny tváře potřísněné krví. Kůže na omak připomínala chladný jíl.

Už to nebyla dívka.

Bylo to tělo.

Mrtvola.

„Pojďte,“ řekl North. „Vypadnem z týchle zasraný díry.“

5

„Takže tvrdíte, že když jste zastavili před domem, zahlédli jste nějakého kluka?“ zeptal se North. Stál v kuchyni Merryfieldových a opíral se o linku, křížem se tiskl na její hranu, jako by se snažil ulevit si od bolesti. Testová si všimla opasku se zbraní staženého kolem kostnatých boků a znovu ji napadlo, jestli není nemocný. Držel zápisník a tužku.

Testová vyndala z kapsy diktafon a v rychlosti zkontrolovala mobil, jestli snad nepropásla zprávu od Clauda. Zatím nic. Měla trochu obavu kvůli náledí na silnicích.

„Ano, kluka. Snažil se nenápadně zmizet,“ řekl Jon Merryfield a otřel si obličej. Na širokém čele, pod linií hustých tmavých vlasů, se mu leskl pot. Vypadal vyčerpaně. Testovou už počáteční elán také opustil. Pohled na Jessicu jí tak otřásl, že ji ještě teď brněly konečky prstů. Paní Merryfieldová stála kousek od svého manžela a tiskla si k hrudi spící dítě v zavinovačce. Na tvářích měla šmouhy od rozteklé řasenky a oči měla zarudlé a nateklé od pláče.

„Mohl to být dospělý muž?“ zeptala se Testová.

Jon se zatvářil trochu zaskočeně, ale zamyslel se nad tím. „Asi ano,“ řekl.

„Nebo dívka?“ vyptávala se Testová.